

*«.. життя – це той рейс,
який не повторюється, і...
його треба провести
достойно...»*

О. Гончар

В житті письменника було чотири жінки – берегині : мама, Тетяна Гаврилівна, бабуся Присина, сестра Шура та дружина Валентина. Мама, бо подарувала йому життя. Бабуся бо казками, народними піснями, молитвою, любов'ю замінила Олесеві матір. Сестра , бо лікувала не тільки Олеся, а й всіх молитвою і любов'ю. Дружина Валентина Данилівна, - мужня жінка, вона ніколи не скиглила, ніколи не жаліла себе, була сильною особистістю, за що й припала до серця письменника.

Древо мудрості О.Гончара

Ав душу ? В глибинь душі можете зазирнути? – ущипливе запитала Жанна.

- Туди – ні. Туди не дано нікому. В ядро атома зазирнули, в космос вирвались, нафту тягнем з десятих горизонтів...
- А в надра душі – ніхто.

О. Гончар « Собор»

Серед тих, хто пішки ходять, теж люди різні є : і безкрилі й крилаті.

О. Гончар « Тронка»

Найвища краса – це краса вірності. Люди, які накидаються на все, які розмінюють свої почуття направо і наліво, кінець кінцем мусять відчувати себе злидарями.

О. Гончар « Тронка»

Наша адреса: ДДПУ Бібліотека
вул.: Ген. Батюка,19
м. Слов'янськ
Донецька обл.
84116, Україна
Сайт бібліотеки
Lib.msy.org.ua

Державний вищий навчальний заклад
«Донбаський державний педагогічний університет»

Бібліотека

Будівничий соборів наших душ

(До 100 – річчя Олеся Гончара)

*«Собори душ своїх бережіть,
друзі... Собори душ!..»*

О. Гончар

Слов'янськ 2018

Біографічна довідка

Олесь Терентійович Гончар народився 3 квітня 1918 року в селі Ломівка Катеринославської губернії (Дніпропетровська обл.) Дитячі роки провів в слободі Суха Кобеляцького району Полтавської області. Закінчив семерічку у сусідньому селі, навчався у Харківському технікумі журналістики. З 1937 р. активно починає друкуватися в журналах. У 1938 р. вступає до Харківського університету на філологічний факультет. Після третього курсу пішов добровольцем на фронт. Після закінчення війни повертається до навчання у Дніпропетровському університеті. Вступає до аспірантури при Інституті літератури ім. Т.Г. Шевченка АН УРСР та переїздить до Києва. Виступав, як літературознавець, історик мистецтва, критик. З 1959-1971 роки Олесь Гончар – голова Спілки письменників України.

Від 1973 р. - голова Українського республіканського комітету захисту миру, член Всесвітньої Ради Миру. Відроджував українську культуру, мову та націю, довгий час був депутатом Верховної Ради. Помер 16 липня 1995 р.

Перелік найкращих творів

1946-1948 рік – « Прапорonosці»

1951 рік – « Микита Братусь»

1952 рік – « Таврія»

1953 рік – « Дорога за хмари»

1955 рік – « Щоб світився вогник»

1957 рік – « Перекоп»

1958 рік – « Чари комиші»

1963 рік – « Тронка»

1968 рік – « Собор»

1970 рік – « Під далекими соснами»

1972 рік – « Бригантина»

1974 рік – « Пізне прозріння»

1976 рік – « Берег любові»

1991 рік – « Чим живемо»

